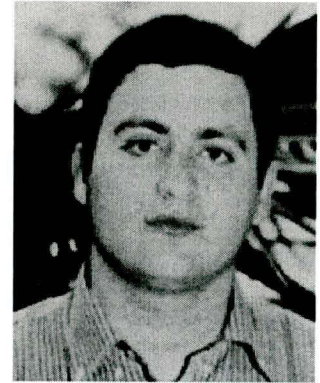

סמל ראשון איסקוב, גנדי

בן ראיסה ושאול. נולד ביום כ"ו בשבט תשמ"א (31.1.1981) ברוסיה, בעיר דרבנט שברפובליקת דגסטן. אח ליפה ולילנה. למד בבית ספר יסודי ותיכון בעירו. בנוסף ללימודים הכלליים גנדי למד, שמגיל צעיר היה עיסוק במחשבים התחביב העיקרי שלו וחלומו היה להיות מתכנת, גם לימודי מחשב בדרבנט.

גנדי, "גנקה" בפי אוהביו, היה ילד מקסים ונבון, שאהב מאד ספרות וקריאה. "לילות וימים ארוכים הוא ישב מול הספרים, ומול המחשב שאותו הכיר כמו את חמשת אצבעותיו", סיפרה בת דודתו. הוא תמיד היה "ילד של אמא", שאהב מאד את הוריו, כיבד אותם והתייעץ איתם בכל מעשיו. גם את הספורט לא הזניח גנדי, ובמשך שנים התאמן בקיקבוקסינג ובהרמת משקולות.

בשנת 1998 עלה גנדי לבדו לישראל והחל בלימודים במכינה של האוניברסיטה העברית בירושלים, לקראת לימודים אקדמיים. עד מהרה השתלב בהווי האוניברסיטה, ובייחוד בין העולים החדשים שלמדו איתו. הוא השתתף בהצגות תיאטרון שהעלו הסטודנטים, וב"מועדון השמחים והממציאים" שהקימו. כעבור זמן מה עלו הוריו ואחיותיו של גנדי לארץ, והתיישבו בחדרה.

בחודש אוגוסט 2000 התגייס גנדי לצה"ל, ושירת בצפון הארץ. סיפר חיים, חברו ליחידה: "חיוך זה אולי הדבר המושך ביותר, ואפילו כשהיה קשה וכואב - בכל זאת חייכת. לא ידעת להתלונן, וסבלת ממחלת ה'אחריות' שכל כך קשה לגלות בימינו. היית חבר נאמן, איש מקצוע, בן אדם בלי כעס ושנאה... לא פחדת מעבודה וידעת לעשות אותה על הצד הטוב ביותר. לא ידעת לסרב לבקשות, ולא חיפשת תירוצים כדי להצדיק מעשיך. אהבת אנשים, והם ענו לך באותה צורה".

ביום כ"ה בסיוון תשס"ב (5.6.2002) נפל גנדי בפיגוע חבלני בצומת מגידו. באותו בוקר עלה על אוטובוס "אגד" בקו 830 בדרכו מביתו בחדרה לבסיס. בצומת מגידו התנגשה מכונית תופת בה נהג מחבל-מתאבד באוטובוס, ובפיצוץ נפגעו כמעט כל יושבי האוטובוס. גנדי נהרג במקום. בפיגוע נהרגו עוד 16 אנשים: סמ"ר אלירן בוסקילה, סמ"ר צביקה גלברד, סמ"ר יגאל נביפור, סמ"ר דוד סטניסלבסקי, סמל סיון וינר, סמל ויאולטה חיזגיאיב, סמל שריאל כץ, סמל דותן רייזל, רב"ט לירון אביטן, רב"ט דניס בליומין, רב"ט אברהם ברזילי, רב"ט ולדימיר מוררי, והאזרחים ציון אגמון, עדי דהן, שמעון טימישיט ואליהו טימישיט.

בן עשרים-ואחת היה בנופלו. לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר. גנדי הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

כתב חיים, חברו של גנדי: "אתה האדם הכי ישר שפגשתי אי פעם. אהבת צדק וחיפשת אותו. עכשיו אני כאן, וגם מחפש צדק, צדק והסבר. והשאלה 'למה?' לא תפסיק להטריד עוד הרבה מאד שנים...".

בת דודתו של גנדי כתבה: "חלומותיו אינם, לא יתגשמו עוד עלי אדמות, כי איננו איתנו כאן בין החיים. כי נמצא עכשיו הוא בין המתים, ורק דמעותיהם של הוריו וחבריו ירדו בכל פעם שיזכירו אותו... אל מלא רחמים, הפסק מלחמה בין שני העמים, ושגנדי יהיה הקורבן האחרון, למלחמה שתיגמר סוף סוף בשלום".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

הנני להודיע על העלאה בדרגה של
ח / 7207440 סמל גנדי איסקוב ז"ל
לדרגת סמ"ר מיום 5 ביוני 2002.
בשם המטה הכללי של צבא ההגנה
לישראל, הנני מביע את רגשות
השתתפותנו באבל הכבד.

גיל ראש
רנב, אגף כוח
אלוף האדם

ב' בתמוז התשס"ב 12 ביוני 2002

הפיגוע במגידו

לראשונה: פיגוע רבי-נפגעים באמצעות מכונית תופת

עוד עובדה מראיגה: בניגוד להערכות, תשתית הטרור של הג'יהאד האיסלאמי בג'נין, שנטל אחריות לפיגוע, עדיין פעילה

מאת יואב לימור

דאגה במערכת הביטחון מההצלחה התקדימית של הפלשתינים להרכיב מכונית תופת ולבצע באמצעותה פיגוע רב-נפגעים. את האחריות לסר נוט נמל הג'יהאד האיסלאמי באזור ג'נין, שהודיע כי ביצע זאת לציון יום השנה ה-35 למלחמת ששת הימים.

הפיגוע במגידו היה הראשון שבו הצליחו ארגון נ" הטרור לגרום לנזק משמעותי באמצעות פיגוע מכונית תופת. בשנים האחרונות היו מספר רב של מקרים שבהם הוחרדו מכוניות ממולכרות לישרי אל, אולם במרבית המקרים לא התפוצצו המכוניות, וגם במקרים שכן נגרם הפיצוץ, הוא הסתיים

כמו בלבנון

ללא נפגעים וללא נזק ממשי.

גורמים ביטחוניים בכירים אמרו אתמול כי העובדה שהג'יהאד האיסלאמי הצליח להרכיב מכונית תופת, ולפגוע באמצעותה באוטובוס מלא נוסעים, היא "מטרידה מאוד, ומזכירה את הימים הקשים של פיגועי מכוניות התופת בלבנין", שם הפעילו ארגוני הטרור מספר רב של מכוניות תופת כנגד כוחות צה"ל, בהם נגד מש" איות ספארי עמוסות בחיילים, וכן במטרה למר טט בניינים, כפי שנעשה בשנות ה-80', בפיגור עים בצור וכצידון.

במערכת הביטחון חוששים כי בדומה ללבנון, גם עתה יהיה השלב הבא ניסיון למוטט בניינים רבייקר מות על-ידי פיצוץ של מכוניות או משאיות תופת. עוד עובדה מראיגה שהתבררה אתמול היא, כי פחות מהודשיים לאחר ש"חוסלה" במבצע חומת מגן, נראה כי תשתית הטרור של הג'יהאד האיסלאמי בג'נין עדיין פעילה. בתדרוכים שניתנו בשבועות האחרונים לתקשורת, טענו בכירי צה"ל והשב"כ כי ההצלחה הגדולה ביותר במבצע חומת מגן נרשמה בג'נין, שם הצליח צה"ל לפגוע באופן "קשה וחסר תקדים" בתשתית המבצעית של הג'יהאד האיסלאמי. אולם אתמול התברר כי מרוב בתשתית שעדיין פעילה. בהכנת הידיעה השתתף: סעיד בדואן

מן העיתונות

סמ"ר גנדי איסקוב ז"ל

סמ"ר גנדי איסקוב ז"ל

הקדים לעזור לחבר 'ציאתו כדאי'

מט"ר גנדי איסקוב, בן 20, שנרצח בסניגין, לא היה אמור להיות על האוטובוס שנשרף. הוא הקדים את יציאתו מהבית ביצי שוק, כדי לחדד לוק חבר במפתח, שביקש ממנו להגיע מוקדם. גנדי היה אמור לקבל אתמול את דרגת הס"מ שלו, ואת המינוי למש"ק מחשבים. הוא לא הספיק. גנדי עלה ארצה עם משפחתו לפני כארבע שנים, והתגורר בחדרה. הוא התניס לצדל' שירת כמש"ק במפקדת התיאום לג'נין. "דוא התגבר לעשות הכל, היה ראש גדול ומשקיף", סיפר מפקד הבסיס שלו. "במבצע חומת מגן הוא הודען להצטרף לכווחת שנכנסו למתנה הפליטים, ונעלב כשסירבו בני לל הפרויל שלו. כשהכנסו לציון אותו הוא היה מאושר. הוא היה מוכשר מאוד במחשבים, וביקש להחליף את מש"ק המחשבים שהשתחרר. אתמול התכוונתי לספר לו שהחלטתי ללח לואוטובוס ומצאתי את חומתה שלו. מידעתי לבית הוראליים, אבל שם בישרו לי שהוא נהרג". גנדי השאיר אחריו הורים, שאיל הוראטי, ושי תי אחיות: יפה, המגוררת ממנו, ולנה, בת 16. סומר מעריב

ראש הממשלה
PRIME MINISTER

ט' תמוז תשס"ב
19 יוני 2002

לכבוד
משפחת איסקוב
חדרה

משפחת איסקוב היקרה,

אני מבקש להביע את צערי העמוק על הרצחו של סמ"ר גנדי הי"ד, בידי מרצחים
בני עוולה ביום כ"ה בסיוון התשס"ב 5.6.2002.

כמי שהשתתף בכל מלחמות ישראל, כמי שלחם בשדות הקרב ושכל מפקדים
וחיילים, אני יודע עד כמה גדול וכואב הוא אובדן חייהם של אנשים צעירים.

אעשה כל שביכולתי להביא להפסקת הלוחמה והכאב הפוגע ברקמת חיינו.

באבלכם הכבד אנא קבלו את תנחומי הכנים.

ש ל כ ס,

א.לרון

אריאל שרון

ראש המטה הכללי

לישראל	ההגנה	צבא
286 - 7	כא - 7	סימננו:
התשס"ב	תמוז	כ'
2002	יוני	30

משפחת איסקוב

משפחת איסקוב
הינה

איתכם באבלכם על מות יקירכם, סמל ראשון גנדי איסקוב, זכרונו לברכה.

גנדי, זכרונו לברכה, נפל חלל ביום כ"ה בסיון התשס"ב, 5 ביוני 2002, בפיגוע דמים רצחני.

גנדי שירת כמש"ק תיאום וקישור במפקדת ג'נין, שבמנהל האזרחי לאיזור יהודה ושומרון, הכפופה למתאם הפעולות בשטחים.

גנדי תואר כחייל אחראי ומקצועי מאוד בעבודתו, שניחן ברמה אישית גבוהה ובמשמעת עצמית ראויה לציון. מפקדיו מעידים עליו, כי נעים היה לעבוד עימו. גנדי ניחן בחוסן נפשי, בעוצמה גופנית, ואהב לעזור ולסייע לחבריו ולמשפחתו בכל עת. בזכות כל אלה, שימש גנדי כדמות

לחיקוי ולהערצה והיה אהוב ואהוד על הסובבים אותו.

בטוחני, כי חסרונו מורגש בקרב מפקדי היחידה וחייליה.

הועלה לדרגת סמל ראשון לאחר מותו.

זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

אתכם
שאל מופז,
ראש המטה הכללי

סגן ראש הממשלה ושר החוץ

כ"ו סיון תשס"ב
06 יוני 2002
אד' 9.6

לכבוד
משפחת איסקוב
ירושלים 9
חדרה

שלום יפה,

ראיסה ושאול, יפה, ילנה,

אין מילים היכולות לנחם על גדיעת עץ החיים של צעיר שכל עתידו לפניו.

אין מילים שיתנו מזור לכאב הנורא, בנפול בנכם ואחיכם היקר, סמ"ר גנדי ז"ל,

בפיגוע האוטובוס ליד מגידו.

אני עמכם ברגעים הקשים מנשוא, כואב את כאבכם ודומע את דמעותיכם.

שמעון פרס

כט' בסיוון התשס"ב
9 ביוני 2002

שר הפנים

לכבוד
משפחת איסקוב
ירושלים 9
חדרה

"צר לי לאם תבכה ותתייפח"

שעת הפרידה מיקירכם סמ"ר גנדי הי"ד, שעת גילוי לעוצמת הקשר שהיה. אחר הפרידה פתאום מתגלה חלל עצום, חלל שהיה מלא בעוצמות חיים, בתקוות וציפיות לעתיד זורח ופתאום בלא עת ובלא הכנה נפשית באה הפרידה הקשה, והותירה חלל עצום, חלל המלא בכאב פנימי עמוק.

בתפילות של ראש-השנה ישנו פיוט המבטא היטב הרגשה זו, וזה לשונו: "שיחו לאימי כי ששונה פנה הבן אשר ילדה לתשעים שנה היה לאש ולמאכלת מנה אנה אבקש לה מנחם אנה, צר לי לאם תבכה ותתייפח".

גם אנוכי מבקש למצוא את המילים שאולי ישקיטו ולו במעט את עוצמת הכאב – אבל ידעתי שאין מילים.

רבים הם הדפים בתולדות עם ישראל שנכתבו בדם אחינו ובדמעות המשפחה "ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמייך, ואומר לך בדמייך חיי".

עם ישראל צמח ונולד מן המוות "בדמייך חיי". ואולם הבטיחוני הנביאים: "וניקיתי דמם לא ניקיתי, וד' שוכן בציון יהודה לעולם תשב וירושלים לדור ודור".

תפילתי שמן השמיים תנוחמו ויושב במרומים ישפיע עליכם מטובו להמשך דרככם בטוב ובנעימים.

יתן ד' ולא תוסיפו לדאבה עוד, ואך טוב וחסד יהיה מנת חלקכם.

בלב כואב

אליהו ישי

סגן ראש הממשלה
ושר הפנים

הכנסת

חבר הכנסת

כ"ו סיון, תשס"ב
6 יוני, 2002

לכבוד
משפחת איסקוב
ירושלים 9
חדרה

ראיסה, שאול, יפה וילנה היקרים,

אתכם באבלכם הכבד על גנדי, זכרו לברכה, שנרצח בניסיונות מקוממות מאין כמותן.
לא הכרתי את גנדי אישית, אבל מכל מה שקראתי ושמעתי עליו, התוודעתי לאיש צעיר, חינני ומחונן, שהיה הבטחה גדולה לעתיד.
אני יודע שאין ביכולתנו להקל על כאבכם הקשה מנשוא, אבל חשוב לי מאוד כי תדעו שדווקא בימים הנוראים האלה הזדהותנו אתכם היא עמוקה ומלאה.

שלכם בכל לב -

יוסי שריד

מדינת ישראל
לשכת סגנית שר התשתיות הלאומיות

כ"ו בסיוון, ה'תשס"ב (6/6/02).

סימוכין : 339-2002.

שאל, ראיסה, יפה וילנה היקרים,

ברצוני להביע בפניכם את השתתפותי הכנה בצערכם, עקב מותו בטרם-עת של גנאדי הי"ד.

אין בפי מילים לתאר את תחושת האובדן על החיים הצעירים שנקטפו בעודם באיבם.

בכל עזרה לה תזדקקו – אעמוד לצדכם.

המקום ינחמכם בין שאר אנלי ציון וירושלים,

ח"כ/נעמי בלומנטל,
סגנית שר התשתיות.

עיריית חדרה
MUNICIPALITY OF HADERA
חברי מועצת העיר

לכבוד
משפחת איסקוב
רחוב ירושלים מס' 9
חדרה

9.6.02

לכל בני משפחת איסקוב היקרים

אתכם באבלכם הכבד בנפול הבן החייל

סמ"ר גנדי איסקוב הי"ד
אשר נרצח בידי חיות אדם.

אין מילים, אין נחמה על גודל האובדן
מי יתן ולא תדעו דאבה עוד.

ברגשי כבוד

גיורא שחר חדוה יחזקאלי
חברי מועצת העיר חדרה - סיעת "שחר"

רעיה ושאל איסקוב היקרים,

מדינת ישראל וצבא ההגנה לישראל
אבלים עמכם בנפול יקירכם

סמל גנדי איסקוב ז"ל

ביום כה בסיון התשס"ב, 5 ביולי 2002

ויישאו תמיד את זכרו עם כל הלוחמים שנפלו
על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

בנימין בן אליעזר - תת אלוף (מיל')
שר הביטחון

תמוז תשס"ב
יוני 2002

סא"ל חלחל פואד:

גנאדי הגיע למת"ק גינין לפני שנה וחצי ושירת כמש"ק תאום וקישור. נפל בחלקי לפקד על גנאדי בחצי השנה האחרונה וכבר בשיחה הראשונה זיהיתי אותו כחייל איכותי, אמין ונעים הליכות.

גנאדי מוכר ביחידה כחבר של כולם ברמה המקצועית, היה מבין הבולטים והדומיננטיים, לא רק בתחום מקצועו אלא סייע ותרם גם בתחומים אחרים. כך הכרנו אותו, רוח ההתנדבות שלו ורצונו לתרום ולסייע התגלו ביתר שאת מבצע "חומת מגן". גנאדי ביקש נמרצות מכל הקצינים לצאת לשטח A ולתוך מחנה הפליטים בגינין, למרות כשירותו הרפואית. שיחתנו האחרונה לפני יומיים נסבה סביב בקשתו להחליף את מפעיל המחשב היוצא, הבשורה המרה הקדימה אותנו בטרם בישרנו לו על הסכמתנו.

למשפחתו של גנאדי: קציני וחיילי מת"ק גינין הופכים מרגע זה חלק מחייכם ואתם חלק מאיתנו לא נשכח ותמיד נזכור, מי ייתן וגנאדי יהיה אחרון החללים במאבקנו לשלום.

האלוף עמוס גלעד:

נפל בחלקי להכיר את גנאדי. גנאדי עשה עליי רושם וגם שמעתי דיווחים מהמפקדים, חייל מצטיין, חייל לתפארת, חייל חבר נאמן, הכיר בחשיבות תפקידו והוא גם סמל לעלייה החשובה שבאה מברית המועצות לשעבר, מדגסטאן במקרה זה. גנאדי עמד לקבל קידום גם בדרגה וגם בתפקיד שהוא כאילו המוח של היחידה שבה הוא שרת וזו עוד הוכחה לערך העצום שהיה לו. גנאדי נרצח על ידי אנשי עוולה, על ידי רשעים שנשלחו על ידי רשעים יותר גדולים. הרשעים האלה, מתוך נסיון ארוך שנים, יבואו על עונשם, אלה ששלחו אותם ואלה המנהיגות של הרשות הפלסטינית שמאפשרים מעשי רצח מתועבים כאלה. לבי איתכם בשם המטה הכללי, בשם הרמטכ"ל, בשם שר הביטחון. אני משתתף באבלכם. אני מרכין ראש ואני מצדיע לגנאדי, חייל יקר, חייל מצויין, אדם מצויין, בן למשפחה יקרה. יהי זכרו ברוך.

ישראל

זיכרונות

כל בוקר אני מגיעה לתחנת האוטובוס בכרכור, בדרך לצבא, האוויר של הבוקר קריר ונעים, מחכה לקו 830, שמגיע כמעט תמיד בזמן, השעה 7:30 ומקווה שלא פספסתי. בסוף עולה על האוטובוס, עמוס רובו בחיילים ובין הנוסעים רואה אותך, שכבר עלית בתחנה אחת לפניי, בחדרה, מחייך אלי ואומר לי כמו בכל בוקר: "היי קרן". עוברים בוואדי ערא, אני מנסה שלא להירדם כי תכף צריך לרדת אך העייפות חזקה ממני. כמה דקות לפני צומת מגידו, בד"כ זה אתה שהיית מעיר אותי ואמר שהגענו, יורדים בתחנה ומחכים לטרמפ לכיוון סאלם. וכך היה מתחיל כל בוקר והתחלה של יום חדש בבסיס – מת"ק ג'נין, שבו שרתנו יחד כשנה.

אך אותו בוקר, יום רביעי 5/6/02, התעוררתי מצלצול טלפון, הודיעו לי על פיגוע באוטובוס שאירע סמוך לצומת מגידו, לאחר מכן התברר שלא מצליחים ליצור אתך קשר ומנסים לאתר אותך בין הפצועים בבתי חולים באזור. פחדתי אפילו לחשוב שאולי אתה נמצא בין הנפגעים. סביב שעת הצהרים נודע לי על האסון.

יש בי הרבה כאב ואין בי די כוח לתאר מה עבר עלי והצלקת שנשארה בלבי לאחר מותך.

השאלות הן רבות אך אין אף תשובה ברורה.

מה שנשאר אלה רק זיכרונות, זיכרונות וחוויות ממך, ורק החינוך ושמחה שהקרנת כאילו כלום לא קרה.

נזכור ולא נשכך,
אוהבים אותך תמיד.

מלה לאח יקר...

גנדי שלנו היה ואיננו.
אח יקר היה לכולנו
פרח רענן שנקטף מגנינו.
אדם יקר שעוד נתגעגע.
כוכב זוהר שאורו נכבה – מחיינו.

עד עכשיו זה נראה כמו חלום
כמו דבר אהוב שנעלם פתאום.
רק אתמול היית איתנו.
צחקת, שחקת, אכלת, ישנת איתנו.
מה קרה אח יקר איך פתאום עזבת, נסעת רחוק מהעין בלי להגיד שלום.
אנחנו עוד נתגעגע לחיוך שלך המקסים שהיינו, רואים כל הבוקר בכניסתך למת"ק.
התרגלנו לראות אותך כל בוקר נכנס מהשער, אומר בוקר טוב ובצהרים ביציאתך
אומר להתראות, אבל הפעם אמרת ביום שלישי ב- 4/6/02 להתראות ומיום רביעי
ב- 5/6/02 עד עכשיו ולנצח אנחנו מחכים ל"בוקר טוב" שלך שלא שמענו מאז הפיגוע
בצמת מגידו.
לבסוף אנו אומרים לך אח יקר,

תהיה חזק למעלה, אתה לא לבד ושמורה לך פינה חמה בלבנו.

אוהבים חבריך לנצח,
עאיד ואיתן.

גינה... כאשר אני שומעת שמישהו מדבר עליך, מיד עולה בדימויני דמות של בן-אדם שמח, שלעולם לא ידע להגיד "לא" ולכעוס. בן אדם שתמיד עם חיוך על הפנים וראשו למעלה. דמותו של גנאדי איסקוב. גינה היה חברי. לבסיס שלנו הוא הגיע שבוע לפניי. יום יום הייתי מכירה אותו, יותר ויותר וככל שהכרתי אותו לעומק רכשתי לו כבוד גדול יותר, אנשים, שלא היו מכירים אותו היו יכולים לשאול: "על מה לכבד?" ומאוד צר לי, ששאר האנשים לא ניצלו את ההזדמנות לדעת, מי הוא היה באמת.

כי הבן-אדם הזה, היה מדהים. לא היו לו חסרונות. גינה מאוד אהב את משפחתו ואת חבריו. וכשנולדה לו אחיינית, הוא שמח כמו ילד קטן, ויכל לספר עליה שעות: אלה ידיים יפות ואלה עיניים ענקיות יש לה...

כאשר אנחנו, שלושתנו, אני, חיים וגנדי היינו מגיעים לחדר אוכל, הוא היה לוקח שני תפוזים, מריח אותם עש שלא היה לו כוח, ותמיד היה אומר: "נו מה זה התפוזים האלה, אין להם בכלל ריח!". ועכשיו הוא איננו. הוא לא איתנו. אני עדיין לא מעכלת את מותו של גנאדי.

בשבילי הוא הלך לטייל, נסע לחופשה. מידי פעם המציאות עד כדי כך ברורה שאנחנו לא נראה אותו אף פעם. וברגעים כאלה נהיה כל כך כואב, שבן אדם טהור ונפלא הלך לעולמו.

לפעמים בא לבכות, לפעמים אין חשק לעשות כלום, פשוט להסתתר, עמוק בתוך חדר חשוך, ולא לראות אף אחד, כי גינה לא נמצא ביננו יותר. החיים ימשיכו להתנהל כסדרם וגנאדי יישאר צעיר לנצח.. כפי שהוא יישאר בזכרונותיי, עם נשקו בידי, עם חיוכו הרחב, על פניו היפות ועם צחוקו שעדיין נשמע באוזניי. כך הוא יישאר בזיכרוני לנצח.

חברי הנפלא והנחמד - גנאדי איסקוב

טנופולסקיה נטליה 23/06/02

גנה...

אני ידעתי מיהו גינה, ביום הראשון, בדקה הראשונה, כי הוא ישר אמר לי: "בוא, אני יראה לך מאת המת"ק ואספר לך הכל". גנדי מההתחלה חדר ללבי, הוא היה אדם עם אישיות חזקה וחבר אמין.

הכרתי אותו בסך הכל 3 חודשים, ובתקופה הקצרה הזו לא הפסקתי לצחוק ולשמוח, כי גינה בן אדם עם נשמה מדהימה ובעל לב טוב. מאוד התקרבנו אחד לשני כשהיינו בטיול בקריית שמונה, כל הימים האלה צחקנו, נהנו ועשינו חיים. אני חושב שכל אדם היה רוצה כמה שיותר ימי שמחה בחיים, כמו שהיה לגנדי. גינה היה בעל כונה אישית של טוב לב, לעשות כמה שיותר למען אנשים ולעזור למי שזקוק. הכרתי אותו בתור אדם מאוד פשוט שאף פעם לא התנגד לאחרים ואפילו שמישהו התגרה בו גנדי, העדיף לא להגיב. גרתי עם גינה באותו החדר – חוויה בלתי נשכחת! כל הזמן היינו מדברים וצוחקים עד כדי כל שהחדר רעד. פעם צחקנו בערך חצי שעה לאחר הבדיחה ששמענו ממנו...

אני תמיד שואל את עצמי למה הולכים לעולמם כאלה "מלאכים", גנדי עכשיו בתוך לבי, בזיכרוני. הוא היה אדם נפלא ואמין, חבר טוב, אף אחד מאתנו לא ישכח אותו וגנדי יישאר ביבנו ובזיכרונו תמיד.

סרגיי סלוצקי

גנדי

זה התחיל בבוקר יום רביעי ה - 05/06/2002, שמעתי שארע פיגוע בצומת מגידו.

הייתה לי תחושת בטן לא טובה, הייתי בבסיס, בדיוק התעוררתי משינה.

יום קשה זה היה, אני מנסה אין ספור פעמים לצלצל אליך אבל אתה לא עונה...

אני עכשיו לוקח את העפרון ומנסה לכתוב, אבל כל הזמן אני נזכר רק בחיך שלך, חיך תמים, טבעי ואמיתי.

מאוד קשה לרשום עליך בזמן עבר כי אני רגיל לראות אותך כל יום במשך השנה וחצי האחרונות.

יש לי ממך רק זכרונות טובים גנדי, למשל אני זוכר את היום הראשון שהגעת לבסיס, אומר שלום לכולם, לוחץ ידיים, מחייך, אחרי שעה כבר צוחק עם כל "החברה" כאילו שאתה מכיר את החיילים שנים.

לא קיימת מילה שיכולה לתאר עד כמה בן-אדם טוב היית, ומי שלא מכיר אותך ממש יכול לחשוב שהמצאנו איזה דמות מלאך מעולם האגדות.

אני לא ישכח לעולם את החוויות שעברנו ביחד בבסיס, את השבתות שאני ואתה סגרנו כמעט בקביעות, את משחקי הכדור ששיחקנו ביחד ואת החוויה לצפות איתך בטלוויזיה כאשר אתה רק צוחק וצוחק וצוחק...

עכשיו שהלכת נורא קשה בלעדייך. ההרגשה היא שכאילו נלקח מאיתנו החייל מסי 1.

החבר שתמיד אהב לעזור, החבר שתמיד אהב לתרום מעצמו למען החברים ולמען הבסיס, החבר שתמיד אהב לעשות שמח והחבר שתמיד אהב אותנו.

אני רוצה שתדע גנדי דבר אחד, שגם אני אהבתי אותך, כל רגע שעובר אתה חסר לי ואני מתגעגע אליך יותר ויותר.

אז תהיה חזק שם למעלה כמו שהכרתי אותך כאן, ותשמור עלינו ועל משפחתך הנפלאה ותדע שאני בחיים לא אשכח אותך.

מחברך לנצח
אייל.

גנדי היה אדם בעל מוטיבציה גבוה לשרת. הראיה לכך, במהלך מבצע חומת מגן, ביקש ודרש בנחרצות לכנס למ.פ ג'נין. אך עקב מגבלה רפואית לא אישרתי.

גנדי היה אדם צנוע ונעים הליכות. ראיה לכך, כל מי שהכיר אותו אהב אותו מאד והיה קשה להפרד ממנו.

גינדי היה אדם דייקן וממושמע. ראיה לכך, לא סיפר אפילו להוריו מה הוא עושה ומה מהות תפקידו.

גינדי היה אדם רגיש והומני. ראיה לכך, ביותר מהזדמנות ראה מקרים הומניטריים בחלון הקבלה במשרדו והביא אותם לידעתי האישית, ע"מ שאפתור אותם.

גינדי היה אדם שראוי לקידום בתפקידו. ראיה לכך, הועלה לדרגת סמל.

גינדי היה אדם אדיב. ראיה לכך, במשך שנתיים לא הוגשה נגדו אפילו תלונה אחת.

גינדי היה אדם שאהב את משפחתו אהבה עמוקה. ראיה לכך, לאחר הגעתו הביתה היה עובד ומסייע ולאביו ואימו.

גינדי היה אדם מיוחד...

פואד חלחל, סא"ל
רמת"ק ג'נין

גינדי איסקוב ז"ל

בתקופת ההכשרה שלי לתפקיד, בנוב' 2001, יצא לי לשוחח עם גינדי לראשונה. את השיחה הזו לא אשכח. גינדי נסע איתי מהבסיס לצומת מגידו, ובדרך סיפר לי ששמע עליי דברים טובים מחברים שלו במת"ק טו"כ, שם שירתתי בעבר. באותה שיחה הוא סיפר לי, שבילדותו נפל ועד היום יש לו כאבי גב ופריצת דיסק. אני חייב להתוודות, שלרגע חשבתי שגינדי מנסה כבר להעביר מסר למפקד החדש להבהיר לי שיש לו מגבלות רפואיות. כעבור שבועיים, עם כניסתי לתפקיד, זימנתי את גינדי לשיחה, במטרה להבין ממנו איזה מטלות לא יוכל לבצע עקב המגבלה הרפואית שלו. להפתעתי, במהלך השיחה, גינדי גילה כביכול שאני לרגע הרהרתי שהוא מנסה להתחמק ממשאו. ואז אמר לי "פואד אני אעשה הכל! אין לי מגבלות! שיחתנו הראשונה הייתה סתם אקראית ולא מכוונת...". לרגע הרגשתי מובך ואף שקלתי להתנצל על המחשבה. לצערי, לא התנצלתי. אני עושה זאת עכשיו, וברבים.

לגינדי אני חייב עוד הרבה דברים: לבשר לו שקיבלתי את בקשתו מיום קודם להיות מפעיל המחשב במת"ק, להעניק לו דרגת סמל לאחר שיום קודם עבר את מבחן השלב לדרגה, לפגוש אותו בצומת מגידו רק מס' דקות לפני האירוע

...
לעולם לא אשכח חמישה דברים מאירוע רציחתו של גינדי:

- שעה שידעתי שגינדי באוטובוס והייתי תקוע בפקק מס' דקות מצומת מגידו בדרך לבסיס.
- הגעה שלי לבית החולים, יחד עם רס"ן עאדל, לחפש בחדרי הניתוח את גינדי ולראות את המראות הקשים בחדרי הניתוח.
- הגעה שלי למקום האירוע וזיהוי הכומתה והנשק של גינדי.
- השיחות שלי עם יפה והלנה, במהלך כל אותו יום, כשאני יודע שגינדי נרצח והם לא ידעו.
- ההגעה למשפחה ולשמוע את זעקות השבר של האם ראיסה והאב והאחיות יפה והלנה.

אני מנחם את עצמי בזה שהכרתי עוד משפחה חמה ונהדרת שמחייב לשמור עימם על קשר תמידי. אם היו שואלים אותי "איך אתה מגדיר את גנדי במילה אחת?", הייתי עונה "מלאך!". שכן מלה זו כוללת ומעגנת את כל מעשיו של גנדי, הן בצבא והן בבית.

לבסוף תזכרו:

גינדי היה אדם חכם ומשכיל מאד, שתרום מהידע הפרטי שלו במחשבים ליחידה. ראייה לכך, הוא היה אמור להתמנות למפעיל המחשב במת"ק.

גינדי היה אדם שאהב לעזור לזולת, שהתנדב להחליף חבר שלו במחסום ג'למה ביום בו נרצח.

כף ק"י

אין מילים, פשוט אין המילים בכדי לתאר את שקרה. הדבר פשוט לא נתפס בשכל הישר. אדם, חייל, עמית, ובעיקר חבר שהיה עמך מרבית שעות היממה, עבד אתך, דיבר, עזר, שיתף אותך בבעיותיו או בשמחותיו, עודד כשצריך ותרם ככל שיכל לטובת סביבתו, עכשיו יש לדבר עליו בזמן עבר...

הדבר קשה ולא מובן. אני מנסה לעכל את שקרה, להבין, אך אני לא מצליח. זה נראה לי ממש כמו סרט רע, עם תסריט גרוע וסוף, גרוע עוד יותר. רק שבסרט הזה שהוא המציאות, אי אפשר להאשים, לא את הבמאי ולא אף אחד אחר...

הגעתי למת"ק חודש אחרי שגנדי ז"ל הגיע אליו, ומכיוון שעבדנו ביחד, באותו משרד, אתה לומד להכיר את האדם שמולך. ככל שעבר הזמן למדתי להעריך אותו יותר ויותר. הוא סיפר לי מתי הוא הגיע ארצה. איפה גר בהתחלה, ושהוריו לא עלו עמו, אלא רק מאוחר יותר. הוא היה צריך לדאוג לעצמו, וגם לאחר שהוריו הגיעו לארץ, הוא היה צריך לעזור להם, וזאת בגלל קשיי השפה וההסתגלות לארץ חדשה.

אני כותב את הדברים הללו כשלושה שבועות לאחר האסון, ומאד מוזר לי להגיע כל בוקר למשרד, ולא לראות את גנדי. כל הזמן אני חושב שהוא בחופשה והוא צריך לחזור, למרות שבפנים אני יודע שאין זה כך. בכל מקום יש תמונה שלו, ואף אם אין תמונה, אני נזכר בו בגלל כל מני דברים שקשורים אליו. בין אם זה מספר טלפון שהוא רשם על פתק על הקיר, או נייר עם תאריך יום הולדתו עם מזל "דלי" שתלוי לפני. אני יוצא אל מחוץ למשרד ורואה את הרחבה ששיחקנו בה כדור-עף באחד הימים או את שתיל הנענע שהוא אהב להכין איתו תה. את ברז הכיבוי שליד המשרד, שלא פעם השפרצנו איתו מים אחד על השני ביום חם, כמו ביום האחרון שבו ראיתי אותו...

גנדי היה אדם שקט, שלא אהב כל כך להתבלט, אך ידע מה הוא רוצה ולמה לשאוף. אותו יום, קטע את כל תוכניותיו. הוא אהב כל כך מחשבים, וכל הזמן דיבר על זה, שאחרי הצבא הוא ילך ללמוד מחשבים באחת המכללות. בין העבודה בבסיס לפעילויות השוטפות הוא למד לפסיכומטרי כדי לא לבזבז זמן. אני זוכר שהוא סיפר לי שהם קנו מכונת חדשה, ושהוא עזר גם לממן חלק

ממחירה, ושאפילו רשיון נהיגה לא היה לו עדיין והוא התכוון לעשות כשיוכל. מטורף אחד קטע את התוכניות הללו...
אין מי שלא הכיר את גנדי ולא הסתדר איתו, וכל פעם שאני אזכר בו, ובדברים שעשינו יחד, הזיכרונות יעלו בי חיוך. כי כזה אדם הוא היה, תמיד שמח, ותמיד מחייך. לא התלונן אף פעם, ואפילו שהיה על מה. וכך אני אזכור אותו, ואף פעם לא אשכח. כי אדם כזה, אדם טוב שכזה לא מוצאים בכל יום, ואנחנו איבדנו אותו.

גנדי, אני מקווה שתשמור עלינו ועל משפחתך מלמעלה, אהבנו אותך ותמיד נאהב- חבר.

אלון שורץ
מ.מרחביה

אני

גנדי, נעלמת לנו כך פתאום
ולי זיכרונות השארת - המון
חברים בשבילך היה דבר חשוב
ולכולם היית מוכן לעזור, שוב ושוב.
לא אשכח את המשחקים ברחבת החלון,
את השפרצות המים, אחד על השני,
ואיך רדפת אחרי יואב, אך לבסוף תמיד השלמתם.
לא אשכח את עבודתך בחלון,
אתה תמיד השקעת בה המון.
בנושא מחשבים היית גאון,
וסיפרת לי איך עושים זאת נכון, אם הייתי מסתבך פתאום.
לא אשכח את מלותיך האחרונות אלי,
"לך, תעוף, סע לחתונה ותהנה",
הרגשתי שבאמת היה חשוב לך שאעשה זאת,
וכך כלפי כולם הפגנת חום ואהבה.
גנדי, אהבתי אותך מאד - חבר,
לעולם לא אשכח אותך.
אני מקווה שתשמור עלינו, ובייחוד על משפחתך מלמעלה,
כי הם ואנחנו מאד אוהבים אותך.

רותם בריל

טבעון

רבים מחיילי היחידה, חבריו של גנדי, יספרו ויכתבו על גנדי החבר, גנדי העמית לעבודה, גנדי האדם וכו'. אני בטוח שיהיה להם הרבה מה לכתוב.

כמפקדו של גנדי, אני בוחר לכתוב על גנדי החייל, בעיקר על שתי תכונות, שלדעתי מהוות מרכיב חשוב בדמותו של החייל הטוב, ללא קשר ליחידה ולתפקיד אותו הוא ממלא: רוח ההתנדבות והמשמעת. רוח ההתנדבות שלו בלטה במבצע "חומת מגן". תמיד אזכור את גנדי ז"ל מגיע אלי ותובע ממני לשבצו בצוותים הנכנסים לשטח, תוך שהוא מנסה לגמד את אי כשירותו הרפואית.

בנושא המשמעת, גנדי ז"ל היה מהחיילים המובילים. מתוך אותה משמעת הוא היה חייל אמין ומקצועי, מתוך אותה משמעת הקפיד להגיע בזמן, וחבל שעשה כן באותו יום ארוך...

יהי זכרו ברוך...

כהצדעה...

עאדל

אזכרה

חלפו 18 שנים של כאב וגעגועים לבנינו, בנותינו, אחינו
ואחיותינו אשר נפלו בפיגוע הרצחני בצומת מגידו

רב"ט	לירון אביטן	הי"ד
סמ"ר	אלירן בוסקילה	הי"ד
רב"ט	דניס בלומין	הי"ד
סמ"ר	צביקה גלברד	הי"ד
סמל	ויאולטה חיזגאייב	הי"ד
סמ"ר	גנדי איסקוב	הי"ד
רב"ט	ולדימיר חוררי	הי"ד
סמל	דותן רייזל	הי"ד

אזכרה תתקיים ביום רביעי כ"ה בסיוון תש"פ
17/06/20 בשעה 18:00
בחלקה הצבאית - בית העלמין הישן חדרה

המשפחות
השכולות

חדרה
עיר עם אנרגיה

סנאדי

אומרים שכולם טועים חוץ מאלהים !
אל כנראה שבשנתיים האחרונות אלהים יצא לחופשה ארוכה
או שניסה להתחפש לבן אנוש כי זה הסיבה היחידה הנראית
לציון לטעויות שנצטות כל יום ולכך שנקטפים יום יום מיטה
אנשינו צ"י מרצחים בני בליצא , תחושה זאת של חוסר הבנה
הכיצד? , הכיצד נותן אלהים לטעויות כאלו לקרות.
תחושה זאת התחלקה אצלי בעשרות מונים ביום ההוא 5/6/02
כ"ה בסיוון ביום בו נרצחת בדמי ימיק צ"י חלאת המין
האנושי ליד צומת מידו בדרכיק לבסיס לצוד יום של עבודה
חרוזה ומצויות כמו עצית בכל הלמן הלה שאני מכיר אותך
והכי חשוב עצית זאת ללא תלונות וללא התבכיויות
ולמרות בעיותך הרפואיות.
אולם הדבר שיישאר חקוק בליכרוני זה התעקשותך לצאת
לשטח במצב "חומת מנן" אל צ"י המאכלות הרפואיות שלך
ואיק שהתעצבת על הקצינים של נתנו לך לצאת דבר
שהדגיש לי יותר מכל את אהבתך לצבא ואת רצונך הכן
לשרות למדינה וללא חשוב המחיר.
אל לסיכום המסקנה היא שם אלהים טועה לפעמים כי זהו
ההסבר היחידי לצוול שנעשה לך ולכל בני משפחתך וקרוביך
אל אנה שמור עלינו מלמעלה ובעיקר על משפחתך ומקווה
אני שיותר טוב לך שם למעלה אל הייה שלום אנה
ותמיד תמיד תהייה חקוק בלבי
מי ייתן והשם ינקוט דמך